

Milí farníci,

již jednou jsem se v úvodníku Many dotkl tématu našeho kostela. Bylo to v říjnu minulého roku a víceméně se v tomto krátkém článku jednalo o poděkování všem, kdo pomáhali svou prací, dobrým nápadem, modlitbou.

Dnes se znovu k našemu kostelu vracím. Už ne proto, abych opakoval poděkování, i když díky není nikdy dost, ale spíše proto, abych se podělil s ostatními o jeden zážitek z posledních dnů.

Před nedávnem jeden z našich farníků vyslechl dotaz jednoho z obyvatelů Třebovic „...proč zase stavíte lešení, když už tam stálo vloni... Nejsou to vyhozené peníze?“ Farník mu trpělivě vysvětloval, proč to nešlo udělat najednou a jak se těžko shánějí peníze a kolik je s opravou práce. A potom se ho zeptal: „A kolik jsi dal na opravu kostela ty? Víš, že pan farář psal do Třebovického kapra prosbu o pomoc!“ A milý spolurodák řekl: „Já..., nic. Ale my s vámi cítíme!“

Na každou věc se dá dívat různým pohledem. Jeden z nich by z této odpovědi mohl vyčíst: „Dělejte si co chcete, mě to stejně nezajímá!“ Já jsem si však vybral jiný pohled, který říká: „I když zrovna nemohu pomoci, mě to velmi zajímá a cítím s vámi!“ A že mám důvod, abych to tvrdil? Setkal jsem se v poslední době mnohokrát s lidmi, kteří – jak se říká – kostelu nebyli příliš blízcí. Když však viděli, že je potřeba pomoci, beze slova a velmi ochotně pomohli. Jak řekl jeden z nich: „Však je to pro kostel!“ Někdo by si řekl: „Možná je pohnul k pomoci pohled na opravované zdi, či sníženou věž kostela“. Já si však myslím, že ti lidé pomohli proto, že by stejně pomohli všude jinde, když by viděli, že se jedná o potřebnou a dobrou věc. A za takovou pomoc nezbyvá, než ze srdce poděkovat.

P. Ladislav Kozubík, farář

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. červen – pátek	Památka sv. Justina, mučedníka
3. červen – neděle	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
5. červen – úterý	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
7. červen – čtvrtek	Slavnost TĚLA a KRVE PÁNĚ
10. červen – neděle	10. neděle v mezidobí
11. červen – pondělí	Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. červen – středa	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. červen – pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
16. červen – sobota	Památka Neuposkvrněného srdce Panny Marie
17. červen – neděle	11. neděle v mezidobí
21. červen – čtvrtek	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
24. červen – neděle	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
28. červen – čtvrtek	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. červen – pátek	Slavnost SV. PETRA a PAVLA, APOŠTOLŮ

MALÁ KATECHEZE – Oliva

Snad každý z nás zná olivy. Tyto malé plody mnohým chutnají, jiní je naopak nemohou vzít do úst. Oliva je tedy jakoby předurčena vzbuzovat ambivalentní pocity. Přitom je to jedna z nejstarších kulturních rostlin na světě, která ve srovnání s ostatními představiteli flóry působí skromně a pokorně.

Řekové zasvětili olivovník vládci bohů Di-ovi. Kdo zvítězil na olympijských hrách, byl korunován olivovými ratolestmi. Olivky pak vyprovázely mrtvé na poslední cestě. Jejich listy se totiž přidávaly do hrobů jako znak usmíření bohům podsvětí.

Když opadla voda po potopě, vyslal Noe holubici, která se napodruhé vrátila s čerstvým olivovým lístkem v zobáčku (Gn 8,11). Bylo to znamení nejen toho, že voda již opadáva, ale především to byl symbol Božího pokoje a pozhnání lidem.

U sv. Pavla je člověk větví plané olivy, kterou Bůh narouboval na kmen olivy ušlechtilé (Ř 11,17).

Staří křesťané používali motivu oliv při malbách v katekombách a na náhrobcích. Měly symbolizovat věčný mír, do kterého věřící odešli. Pro moderního člověka je dnes oliva spojována především s kvalitním olivovým olejem a plody oliv jsou využívány jako ozdoba a příloha do nejrůznějších salátů a obložených talířů. Až ji tedy na talíři spatříme, můžeme si vzpomenout, že i tento nepatrný plod má své místo v dějinách a jeho význam nebyl zdaleka jen kulinářský.

(Lukáš Volný)

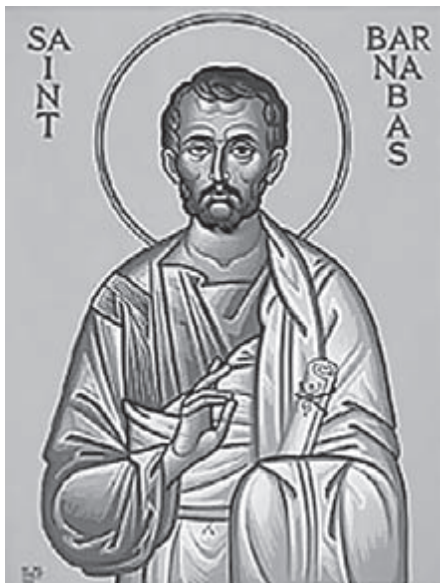
SVATÝ MĚSÍCE

Sv. Barnabáš

Jméno Barnabáš znamená „Syn útěchy“. Apoštolové ho dali jednomu ze 72 učedníků, který však již sám nezažil Syna Božího.

Barnabáš byl vychován v židovské víře, ale nakonec se obrátil ke křesťanství a dokonce prodal celý svůj majetek. Výtěžek pak předal apoštolu Petrovi. Mezi Barnabášovy přednosti patřila schopnost utěšovat truchlící, odtud také ono označení „Syn útěchy“.

Náš dnešní světec byl spolupracovníkem sv. Pavla a právě na jeho doporučení byl přijat do okruhu apoštolů. V Písmu svatém je o Barnabášovi řada zmínek ve Skutcích apoštolů. Je zde představován jako průvod-

ce sv. Pavla na jeho misijních cestách. Po tzv. apoštolském koncilu v roce 51 se však Barnabáš a Pavel nepohodli a jejich cesty se rozdělily.

Barnabáš odcestoval se svatým Markem na Kypr a zůstal zde řadu let. Na Kypru nakonec také našel mučednickou smrt.

V roce 61 po Kr. byl v Salamidě u Fagusty ukamenován. Od té doby je svatý Barnabáš považován za apoštola Kypru.

Často je znázorňován v apoštolském oděvu s olivovou ratolestí, kamenem nebo knihou. Někdy je vidět ve společenství jiných apoštolů, zejména Pavla.

(Lukáš Volný)

AKTUALITY Z FARNOSTI

- Ve čtvrtek 7. června 2007 budeme slavit v naší farnosti slavnost Těla a Krve Páně. V 18.00 hodin bude mše svatá, spojená s Eucharistickým průvodem, potom cca v 19.45 hodin bude v kostele Koncert ze skla. Na sklenice, naplněné vodou bude hrát Petr Špatina z Vídně, spoluúčinkovat bude třebovická schůla. Po koncertu bude pro zájemce opékání na zahradě.
- V pátek 15. června 2007 bude po mši svaté adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí oltární.

STRÍPKY

Kozlovické Lurdy

V sobotu 28. dubna se konal výlet do Kozlovických Lurd a na Hukvaldy, který pořádali Jitka s Tomášem. I přesto, že se ho zúčastnilo jen pět turistů, stál opravdu zato. O původu tohoto místa jsme se dozvěděli z vyprávění místního obyvatele. Postavil ho tu zdejší člověk, kterému zemřelo každé dítě hned po narození, a tak prosil Pannu Marii, aby alespoň jedno dítě přežilo. Za vyslyšení prosby postavil Panně Marii tuto „kapličku“. Přesto, že jsme toto místo hledali delší dobu, první pohled byl opravdu úžasný – socha Panny Marie ve skalním vý-

klenku s klečící Bernadetou a všude kolem rozkvetlé květiny, které tu nasadili mnozí poutníci, a nad tím vším dřevěná zvonice z roku 1948. Nikdo by neřekl, že uprostřed lesa, na tak tichém místě, kde nešlo slyšet nic než zpěv ptáků, může být něco tak nádherného. Kozlovické Lurdy znají asi jenom místní obyvatelé a turisté, kteří zde již zavítali. Podle mého názoru ale vůbec nevdají, že toto místo není tak často navštěvovanou památkou, protože to na jejím dojmu vůbec neubere, spíše přidá.

(Monika Balíková)

Velké poděkování

K napsání těchto řádků jsem se chystala už dávno, ale dlouho jsem si nenašla chvíli dát pár vět na papír. Chtěla bych těmito řádky poděkovat a zároveň podpořit všechny ty, kteří každý rok pořádají prázdninové chaloupky pro naše děti. Pro děvčata ze scholy a letos podruhé i pro kluky ministranty.

Vím, že se moje děti z chaloupky možná vrátí s odřeným kolenem nebo pořádnou rýmou, ale především se vrátí s radostí v srdci. Ještě dlouho po návratu uslyším doma vyprávění o stezce odvahy, táborovém ohni, o tom, kdo spadl do potoka, kdo vyčerpáním usnul při mši svaté, jakou dalo práci umýt připálený hrnc, kdo komu dělal „pastýře“, koho píchla vos,

jaké překvapení připravili pro pana faráře nebo jak se hraje na medvědy. Těch pár dní, které mohou naše děti prožít ve společenství svých věřících kamarádů, je prostě nenahraditelných.

Zvykli jsme si, že naše děti z farnosti tuto možnost mají, ale už si příliš neuvědomujeme, kolik to stojí času, energie a námahy. Ať už se jedná o zajištění prostor, programu, dopravy, stravy a dalších potřebných věcí.

A proto chci všem, kteří jakýmkoli způsobem pomáhají organizovat prázdninové chaloupky, poděkovat a popřát dostatek nápadů, energie, trpělivosti a ochotných rukou a vyprositi Boží pozhnání.

(Pavla Kociánová)

O Lásce...

Abych mohla vykonávat své povolání učitelky odborných předmětů, nastoupila jsem ke

studiu na Ostravské univerzitě... studium končí a k závěrečné zkoušce z pedagogiky

je třeba předložit práci na vybrané téma... Když jsem téma vybírala, měla jsem jasno a těšila jsem se, jak látku zpracuji – řešení sociálně patologických jevů na střední škole... přečetla jsem několik moudrých knih z oboru psychologie a sociologie, vytvořila dotazník, který jsem se chystala dát k vyplnění studentům, vypracovala analýzu současné společnosti a postavení rodiny v ní, stanovila hypotézu, která po zhodnocení dotazníků bude buď potvrzena, či vyvrácena a v závěru předložím návrh řešení...

Bylo mi vše JASNÉ... viděla jsem objektivní stav a také způsob řešení... a potom se to stalo. Studenti odpověděli v dotazníku na všetečné otázky o rodině, škole, volném čase, myslím, že řada z nich velmi upřímně, a mě napadlo jediné – co jako člověk, rodič, učitel těmto dětem přináším? Pomá-

hám jim, v této pro ně velmi složité době, kdy společnost je amorální, vyznávající kult spotřební společnosti, najít správnou cestu životem? ...a co můj život, můj příklad?

Po každé mši svatě kněz vysílá nás, věřící, křesťany, do světa se slovy: Jděte ve jménu Páně! ...v jakém jménu chodím já? – taková otázka mi zněla v hlavě a srdci... co těm dětem dávám? sebe či Krista? jsou to mé ambice, snaha o sebestoprvčení, či je to služba, služba Lásky?...

Závěr mé práce byl prostý, nebylo třeba mnoha slov, odpověděla jsem si na otázku, co je při výchově dětí důležité – ne posuzovat, kárat, ale MILOVAT... milovat a naslouchat, snažit se pochopit, s čím naše děti bojují ...a je toho dost... bojují i proti zlu v nás samotných...

(Soňa Jarošová)

Z hodiny náboženství...

Letos na jaro v jedné vesničce na prajzské přišlo děvčátko prvňáčka ze školy domů a jedna z otázek, když si s maminkou povídaly, byla: „Tak copak jste se dozvěděli dnes v náboženství?“

Odpověď byla rozumně pronesena, jak to děti někdy hezky „dospěle“ umí a jasná, pro mě tak nějak šokující: „To ti mamí nemůžu říct, protože jsem nerozuměla ani slovo!“

Atraktivita kněžství

Toto téma mi přišlo na mysl ještě před uzávěrkou minulého čísla MANY. Teprve následně jsem zjistil, že následuje Týden modliteb za nová kněžská a řeholní povolání.

Chodím do jedné „nejmenované“ farnosti v ostravském děkanátu už (teprve?) čtvrtým

Nevím, nakolik je to vinou holčičiny neopozornosti, či její nedostatečné hloubky znalostí náboženské tematiky, ale nedá mi to se do větru nezeptat: „Kde je zpětná vazba vyučujícího? Nebo stačí dětem jen něco odvykládat a nashledanou příště?“

Vím, co farnost, to jiný přístup, ale pokud se dostává dětem takových vědomostí, tak se nedivím, když naříkáme, že my jako sůl země svou slanost pozbýváme...

(Michal Tvrď)

rokem a neznám v ní ještě spoustu lidí, ale díky Bohu, mi již bylo taktéž dáno poznat mnoho z nich!

Je to taková menší, skoro vesnická farnost, i kostelík je útulný. Hodně lidí se tam mezi sebou zná. Ze školy, příbuzenstva, sousedství.

Na slavení liturgie chodí poměrně dost mladých lidí. Milých, perspektivních, chytrých – usuzuji, neboť mnoho z nich, chlapců i děvčat, studuje nebo se chystá na vysoké školy.

Celou tu dobu, co jsem mezi nimi, nastoupil nikdo ke dráze kněžské, ani do nějaké řehole... A to dle mého je místní kněz pozhánáním oproti tomu, jak často slychávám nářky z některých farností, kde má kněz ke svým ovečkám daleko, předaleko... Místní kněz je... lidský, řekl bych. A to není v téhle odosobněné době zrovna málo.

Říkám si, jakou atraktivitu asi mají tato „povolání“ v této době, když i v katolické farnosti ji podle „výstupů“ mají zřejmě

dost malou? Nevím, odpovídám si. A nevím ani, kolik z mladých lidí se teď rozhoduje o svém budoucím povolání...

Modlíme se za nová povolání. Ale na koho při tom myslíme? Na černý kontinent, kde křesťanství je na vzestupu? Na pohraničí, kde pustnou kostely? Nebo na své blízké, které by si mohl Ježíš povolat za své zástupce mezi ovečkami a za své nevěsty? Nevím... Každopádně všem mladým lidem naší farnosti i církvi přeji, ať se snaží o své budoucnosti nerozhodovat sami, ale společně s Ježíšem a s Duchem Svatým.

Upozornění: Případná podobnost s žijícími osobami je čistě záměrná!

(Michal Tvrďý)

KNÍŽNÍ OKÉNKO

První kroky v modlitbě

Jedna blesková návštěva farní knihovny a tudíž nedostatek času na výběr knih. Titul *První kroky v modlitbě* od Jeana-Marie kardinála Lustigera bych za jiných okolností asi odložila s pyšným nadhledem, že přece o modlitbě již něco vím. A to by byla velká chyba.

Životní příběh autora je velmi zajímavý. Kardinál Lustiger (nar. 1926 v Paříži) pochází z rodiny polských židů. Ve 14 letech, ke zděšení svých rodičů, konvertoval ke křesťanství a po studiích je v roce 1954 vysvěcen na kněze. Zůstává v Paříži na univerzitě a stává se duchovním vůdcem studentů. Je svědkem studentských bouří v roce 1968, které jej hluboce poznamenají. V roce 1969 byl vysvěcen na biskupa a za 12 let se stane arcibiskupem pařížským. Janem

Pavlem II. je roku 1983 jmenován kardinálem. Kniha *První kroky v modlitbě* má původ v rozhlasových promluvách, které se setkaly s obrovským ohlasem, proto byly později vydány knižně. Tuto knihu je třeba si přečíst. Žádná recenze ani rozbor nemohou ukázat hloubku ani zcela prosté skutečnosti, které jsou přítomny v modlitbě. A nejen to. Dostane se nám v ní zasvěceného výkladu k otázkám, které si v této oblasti kládeme, a také mnoha doporučení, jež nám pomohou při našem setkávání se s Bohem v modlitbě. Hodně štěstí při poznávání, že první kroky činíme neustále, ať jsme malí nebo velcí.

(Margareta Špoková)

OKÉNKO PRO DĚTI

Ahojky,
taky máte červen
tak rádi? První den je
svátek dětí a poslední den už
patří k prázdninám. VŠECHNO
NEJLEPŠÍ VŠEM
DĚTEM.

Hádej, hádej, hádači

Tahle holka modrooká
pořád sedá u potoka,
když si nohy trochu smočí,
sluníčko jí svítí z očí.

Padám z nebe, svítím,
objímám se s kvítím,
nejsem hvězda, létavice,
nejsem sama, je nás více.

Sedí víla zelená
a koupá si kolena,
má na tisíc jazýčků,
ale sama jenom šeptá
pořád stejnou písničku.

R řešení: pomněnka, rosa, vrba

Kamarád mě přesvědčoval, že každá větvička borůvky je stejná. Najdeš v obrázku rozdíl? Já jsem jich napočítal pět.

Borůvek je plný les,
nabírej si a pak jez.
Jinak chutná z prstíčků,
jinak chutná na talíři,
jen si smlsni, tatíčku,
máš už šmouhu na tváři.
Ty jsou sladké, honem jez,
borůvek je plný les.

Tento měsíc si připomínáme narození sv. Jana Křtitele.
Znáš správné odpovědi?

1. Jméno maminky Jana Křtitele
 - a) Anna
 - b) Alžběta
2. Jméno tatínka Jana Křtitele
 - a) Zachariáš
 - b) Jáchym
3. Otec Jana Křtitele nevěřil slovům anděla, že se narodí, a tak
 - a) oněměl
 - b) ohluchl
4. Pokřtil Jan i jiné lidi než Ježíše?
 - a) ano
 - b) ne
5. Když křtil Ježíše, sestoupil Duch svatý v podobě
 - a) ohnivých jazyků
 - b) holubice
6. Byl to Jan Křtitel, kdo si po ukřížování Ježíše vzal jeho matku k sobě?
 - a) ano
 - b) ne

Řešení: 1b, 2a, 3a, 4a, 5b, 6b

Pět výletníků *(malá rozcvička pro prsty)*

Vydalo se na výlet
trpaslíčků malých pět.
První sednul na vláček.

(pohybuje palcem a doprovázíme zvukem: ššš, ššš, hů)

Druhý vyplul lodí.

(ukazováčkem děláme houpavé pohyby)

Třetí vzducholodí.

(prostředníček zvedneme nahoru)

Čtvrtý odjel autobusem

(prsteníček napodobujeme jízdu autobusem, zvuk: brm, brm)

a ten malý chudinka musel běžet klusem.

(malíčkem běháme dítěti po těle).

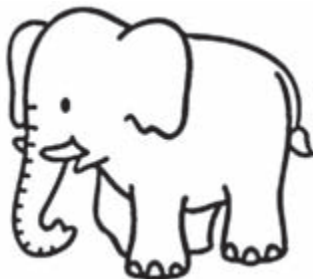
...z deníku želváka Oskara

Jak jsme soutěžili

Kamarád slůně Bimbo za mnou přišel a nešťastně mi povídá: „Tatínek chce, abych si každé ráno drhnul uši velikým kartáčem. Prý nic neuslyším, když si je nebudu

umývat.“ „Mám nápad,“ odpověděl jsem. „Uspořádáme soutěž. Ráno si ale nesmíš mýt uši.“ Druhý den ráno jsme svolali kamarády. „Všichni se postavte na startovní

čaru. Papoušek Hugo bude dělat různé zvuky a kdo je uslyší první, vyhrává.“ Hugo odletěl na veliký strom, postavil se zády k nám a začal. Chvilku šustil, potom zpíval, pak mňoukal jako kočka a bručel jako medvěd. To jsme se u toho nasměli, ale Bimbo nic z toho neslyšel. Sám uznal, že si uši mýt musí a že bude poslouchat tatínka.

Mějte se sluníčkově.
A jestli o prázdninách zažijete něco zajímavého, napište mi. (Předejte pak Lence Volné, která to za mě napíše do některého čísla MANY)

(Lenka Volná)

OKÉNKO PRO RODIČE

Výchova ke vzdělání

Milí rodiče, v minulých číslech Many jsme hovořili o výchovných stylech, o výchově k víře a dnes se zaměřím na **výchovu ke vzdělání**.

Nejprve krátký antropologický úvod. Malé dítě je závislé na rodičích a je orientováno na sebe. Nemá žádnou odpovědnost. Od dospělého naopak očekáváme, že bude samostatný a bude schopen zodpovědně se starat o ty, kteří jsou mu svěřeni. Očekáváme, že je schopen poznávat pravdu, to znamená poznávat věci tak, jak jsou. Má-li přesné informace, bude i jeho rozhodování daleko přesnější a odpovědnější nejen po stránce odborných znalostí, ale také v oblasti mravní. Toto je ideál. Rozvinout tyto schopnosti v reálném životě je však náročné, a proto vidím, jak je důležité vzdělání

a touha poznávat pravdu.

Nejen rodiče, učitelé, vychovatelé, katecheté mají zodpovědnost za rozvoj výše uvedeného ideálu, ale také například novináři, politici, kněží, vedoucí pracovníci, umělci.

Co vzděláním získá mladý člověk?

Nejen vědomosti, ale především schopnost orientovat se v dnešním světě, který je zaplaven reklamou, bulvárem, lží, nenávisť, netolerancí...

Učí se být svobodný, mít vlastní názor, kriticky hodnotit a zodpovědně vybrat to, co je opravdu dobré. Je to pak výborná obrana proti manipulaci a zotročování, které dnes sice nemá násilnou podobu, ale je o to zákeřnější, protože konzum je tak sladký...

Je daleko lépe vybaven pro to, aby jeho život nebyl závislý na touze krást, lhát, zneužívat sex a ovládat druhé. Daleko lépe je schopen vidět druhého člověka s jeho problémy a potřebami, vidět i jeho silné stránky, které mu nemusí závidět, ale může mu pomoci nezištně je rozvíjet.

Má-li sám problémy, nesklouzává tak snadno k drogám a alkoholu.

Při hledání tohoto ideálu nestačí jen školní vzdělávání, ale především životní styl rodičů, chápající život jako cestu, která je vedena pravdou a tím, co podporuje život.

A zde se setkáváme s Tím, který říká ústy apoštola Jana: „ Já jsem Cesta, Pravda a Život“. Součástí této cesty je výchova k víře. Už jsme o ní hovořili. Dnes chci

jen připomenout, že pravdy naší víry byly v dějinách vystaveny kritice už v prvních staletích. V tomto ohni kritiky se křesťané naučili víru chápat hlouběji a pravdy víry formulovat přesněji. To bylo velmi důležité. Ukázalo se totiž, že tajemství naší víry přesahují lidský rozum, ale nejsou nerozumná. Víra je schopná kritické reflexe. Není slepá, naivní, někdy až dětinská a legrační, a proto pro mladého a kriticky smýšlejícího člověka nepřijatelná. Může se však takovou stát, pokud se ve víře nebudeme vzdělávat s někým, kdo má k tomu odborné předpoklady.

Váš P. Pavel Kuchař

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Eucharistická přítomnost Krista

Již jsme se v minulosti na tomto místě zabývali tematikou eucharistie. Jednalo se o úvahy nad eucharistií jakožto Novou smlouvou (srov. L 22,20) a nad naší účastí na tomto tajemství, kterou jsme svobodně přijali v křestním závazku (srov. Ř 6,3–5). Dnes bychom se mohli pokusit poodkrýt tajemství eucharistické přítomnosti Krista klasickými výroky katolické teologie. Na pomoc si nepřizveme nikoho menšího než Tomáše Akvinského.

Budeme se především zabírat způsobem zpřítomňování Boha v tomto světě. Známe několik způsobů zpřítomňování Boha: Bůh se zjevuje historicky v osobě Ježíše z Nazareta, další zpřítomnění se děje skrze inspirovaný text Písma. V kněži *in persona Christi* se zpřítomňuje díky svěcení a mod-

litbě, ale Bůh se také zpřítomňuje v liddech díky přijímání svátostí (nejzřetelněji při eucharistickém přijímání). Církev pak je prostorem pro zpřítomnění Krista jako ve svém mystickém těle (srov. 1 K 12,27). Samozřejmě se Kristus zpřítomňuje i v chudých a nemocných (srov. Mt 25,40). Všechny tyto způsoby zpřítomnění se nejlépe uskutečňují při slavení mše.

Každá věc, kterou si připomínáme, se stává jakýmsi způsobem přítomná, začíná existovat v naší mysli. Živé vzpomínky ovlivňují naše city a naše rozhodnutí. Pokud si uvědomíme, že Bůh má také paměť, pak to může být stejně tak dobře i naopak (srov. Ga 4,9), že člověk se zpřítomňuje ve

věčnosti, neboť co se zpřítomní v paměti Věčného, je věčné (srov. J 6,54–58). Vraťme se ale k eucharistickému zpřítomňování. Připomínka ve mši svaté má svátostný charakter, mysl kněze, který připomíná tajemství Ježíšova života, je mysticky spojena s Kristovou obětí a s jinými tajemstvími jeho života.

Když to shrneme, pak se nám otevírá neskutečný a úchvatný obraz eucharistického chleba a vína, ve kterém už předem zakoušíme situaci po druhém příchodu, kdy On bude všechno ve všech (srov. 1 K 15,28). Je pro člověka nepochopitelné, že zde se podstata věcí mění, tak jako na konci věků (srov. Zj 21,1–5), chleba sice chutná jako chleba, ale je to jen symbol, jeho podstata se totiž stala Tělem Krista. Tridentický koncil použil formulaci Tomáše Akvinského v definici: Kristus v eucharistii je reálně přítomen na základě své podstaty (srov. 1 K 1,24), bez akcidentů, to je plné historické přítomnosti, v tom je zastoupen pouze symbolicky jako památka jeho kalvárské oběti (srov. L 22,19; 1 K 11,24–25), která je však zpřítomněna co do funkčnosti (srov. Žd 10,19–20).

Jedná se o dosti složitý text, avšak koncil neměl na mysli vyslovení nové dogmatické definice. Koncil používá výrok o předpodstatnění jenom jako vysvětlující již všeobecně přijímaného dogmatu o reálné přítomnosti Krista v této svátosti. Abychom pochopili, co se vlastně odehrává v eucha-

ristii a co se touto definicí míní, musíme si nejprve uvědomit, že neexistuje žádná podobnost v přirozeném řádu, kterou bychom si mohli usnadnit představu o změně podstaty v eucharistii. Prostě neexistuje taková změna, kde by se věc „na povrchu“ zdála nezměněna, a přitom její podstata by se změnila, aniž by přestala být onou věcí. Takovou věc dokáže pouze Bůh, a to svátostnou formou. Tato svátostná forma nám zaručuje, že takovéto nevysslovitelné zázraky Bůh nehodlá, „alespoň prozatím“, dělat mimo svátostné znaky a symboly. „Například nebudou přepodstatňovány spalovací motory na perpetuum mobile.“ Svátostné znaky jsou podstatně spojeny pouze s dílem a životem osoby Ježíše z Nazareta.

K plnému pochopení těchto věcí potřebujeme víru, neboť pouze vírou se uskutečňuje osobní setkávání a skrze víru vnímáme lásku, která je osobně přítomna v této svátosti. Bez víry a lásky není možné nazírání reálné přítomnosti osoby Krista, ani kdyby se nám Ježíš zjevil ve svém fyzickém těle (srov. L 24,15–16 a 29–32).

Jsem si vědom nevyčerpitelnosti tématu, jakým je eucharistie, a proto tímto vybízím i ostatní čtenáře, aby připojili své podněty, postřehy i osobní zkušenosti s eucharistií.

(Ivo Křížka)

RECEPTÁŘ

Medové řezy

Ingredience:

15 dkg cukru krystal
5 dkg másla
1 vejce
2 lžíce medu
2 lžíce mléka
1 lžička sody
Šlehat v páře 10 minut, přidat 45 dkg hladké mouky a zpracovat v těsto. Pak rozdělíme na 3 stejné díly, rozválíme a dáme péct.

Nádivka:

Ze ¼ l mléka a 2 lžíc hrubé mouky uvaříme bešamel.

Utřeme:

10 dkg másla
10 dkg cukru moučka
Když bešamel vychladne, smícháme dohromady a plníme.
Polejeme čokoládovou polevou.

Dobrou chuť přeje Zdeňka Goňová.

Falešná humrová pomazánka

Ingredience:

1 menší celer a 1 mrkev
tvrdý sýr (tolik, kolik váží celer)
lžička hořčice
asi ½ malé tatarské omáčky nebo majonézy
pepř, popřípadě sůl
šťáva z 1 citronu
Syrový celer, mrkev a sýr nastrouháme najemno, přidáme všechny ingredience a ochutíme. (Dávám tatarskou omáčku a už nesolím)

Dobrou chuť přeje Majka Dostálová.

MANA – Měsíční Aktuality Naší fARNosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava–Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava–Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://www.volny.cz/trebovice.fara>
Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: lvolny@volny.cz
Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-
Uzávěrka příštího čísla je 15. 6. 2007